

**Toespraak Arie Slob, fractievoorzitter ChristenUnie in de Tweede Kamer,
bij opening van vestiging te Wierden van De Passie, evangelische school voor voortgezet onderwijs
8 oktober 2008**

Dames en heren,

Het is mij een grote eer en genoegen om vandaag in uw midden te zijn bij de opening van de Passie in Wierden. Ik heb niet alleen het voorrecht om hier aanwezig te zijn, maar ik ben zelfs gevraagd de opening van deze school te verrichten. Dank voor dat eervolle verzoek. Even leek een debat over de kredietcrisis mij nog te verhinderen hier aanwezig te zijn. Gelukkig is het goed gegaan en ben ik hier nu toch. Dit had ik ook niet willen missen.

Jarenlang is er namelijk strijd gevoerd voor deze school. Als lid van de Tweede Kamer heb ik die strijd op de voet kunnen volgen en vanuit mijn positie en verantwoordelijkheid ook aan de goede kant kunnen meevechten. Ik kan me niet herinneren dat er een school is die zoveel tegenslag heeft moeten incasseren om tot oprichting te kunnen komen als de Passie in Wierden. Het gaat te ver om een chronologisch overzicht te geven van die strijd. Maar het is ongekend wat er gebeurd is. Het heeft het rechtsgevoel van al diegene die aan de basis van deze school hebben gestaan ook zwaar op de proef gesteld. Adri van der Ven en ds. Erjan v/d Linde hebben daar in de video aan het begin van de avond al woorden aan gewijd.

Eén moment uit de roerige afgelopen jaren wil ik u wel noemen: het door de ChristenUnie aangevraagde spoeddebat in mei van dit jaar. Ik ben zeer kritisch over de wijze waarop de Tweede Kamer omgaat met spoeddebatten. Had tot mei van dit jaar ook nog nooit een spoeddebat aangevraagd. Was daar ook trots op. De situatie van de Passie in Wierden was in mei van dit jaar zo precair geworden, dat ik geen andere weg meer zag. Naar de mens gesproken kunnen we wel zeggen dat de uitkomst van het spoeddebat in mei voor de verantwoordelijken van de Passie van dien aard was dat een positief besluit om met de school te starten genomen kon worden. Fijn om als ChristenUnie vanuit de Tweede Kamer daarin een aandeel te hebben gehad.

De inzet van de ChristenUnie in de afgelopen jaren voor de Passie staat niet op zichzelf. Het is ten diepste verbonden met onze opvattingen over - en inzet voor - de vrijheid van onderwijs. Vrijheid van onderwijs is een grondwettelijk recht. Daar hoort bij de vrijheid van stichting en inrichting van scholen. Het is daarom ongehoord dat als voldaan wordt aan alle wettelijke eisen om een school te stichten, zoals dat bij de Passie in Wierden het geval was, het nog meer dan een schoolgeneratie heeft moeten duren voordat de school haar deuren voor leerlingen kon openzetten. Er zijn veel spanningen met het gemeentebestuur van Wierden geweest. Ook teleurstellingen over hun opstelling. We zijn er ook nog niet. Ik hoop dat nu de school eenmaal open is we het verleden achter ons kunnen laten. Laten we nu krachten bundelen.

Ik heb diepe bewondering voor de mensen van de Passie die zich na iedere tegenslag weer oprichten en doorgingen met hun missie. Ik heb me over die veerkracht overigens niet over verbaasd. Ik kende (en herkende) hun verlangen om ook voor kinderen uit deze regio een Bijbelgetrouwe school op te richten. Ik kende (en herkende) hun vertrouwen op God. Als dat je drive is, als dat je vertrouwen is, dan geef je niet op, maar strijd je door. En zo is het ook gegaan. Met een uitkomst waar we ons ten zeerste over mogen verblijden.

De situatie van de Passie in Wierden maakt duidelijk dat de vrijheid van onderwijs met haar verankering in de grondwet nog steeds geen vanzelfsprekendheid is. Voor deze vrijheid moet ook anno 2008 nog steeds gestreden worden. Ik heb me daar graag voor inzet. De vrijheid van onderwijs is namelijk van zeer grote waarde. We hebben het namelijk over de vrijheid van ouders om een school te kiezen voor hun kinderen die aansluit bij de opvoeding die ze voor hun kinderen voorstaan. In de situatie van de Passie: opvoeding en onderwijs met een open Bijbel. Er zijn mindere zaken om je als christenpoliticus sterk voor te maken.

Ik gaf het al aan: de vrijheid van onderwijs is geen vanzelfsprekendheid. Voortdurend staat deze vrijheid onder druk. Dat is vanaf het allereerste begin het geval geweest. Niet alleen als het om het oprichten of stichten van een school gaat, maar er zijn ook krachten in de samenleving die grip proberen te krijgen op het toelatingsbeleid van christelijke scholen. Zowel van leerlingen als docenten.

Zo wordt er allang gepleit voor een acceptatieplicht voor scholen. Als ouders de grondslag van de school respecteren zou een school hun kinderen gewoon moeten toelaten, zo wordt gesteld. Nu kan dat een keuze van een school zijn. Een keuze kan ook zijn dat een school bewust gedragen wil worden door ouders die de grondslag van de school niet slechts respecteren maar ook onderschrijven. Zoals dat bijvoorbeeld in het reformatorisch, gereformeerd en evangelisch onderwijs het geval is. Er is een kamermeerderheid die deze keuzevrijheid wil inperken. Als ChristenUnie hebben we tijdens de coalitieonderhandeling echter laten vastleggen dat er deze regeerperiode geen sprake zal zijn van een acceptatieplicht. Fijn dat we in een positie verkeren om dat te bewerkstelligen.

Er wordt ook gemorreld aan de vrijheid van het voeren van een eigen personeelsbeleid door christelijke scholen. U zult ongetwijfeld de berichtgeving hierover gevolgd hebben. De Passie heeft er zelf ook mee te maken gehad.

Op dit moment loopt er nog een discussie over de Algemene Wet Gelijke Behandeling (AWGB). Er zit zelfs een Europese dimensie aan. In deze discussie gaat het ons niet om het onverkort vasthouden aan bepaalde terminologieën. Wel gaat het ons om het waarborgen van het recht van christelijke organisaties, zoals schoolbesturen, om een eigen personeelsbeleid te kunnen voeren. Een beleid, maar dat spreekt voor zich, dat niet willekeurig maar consistent moet zijn. Ten diepste gaat het hier ook om het waarborgen van grondrechten, zoals de vrijheid van onderwijs en de vrijheid van godsdienst.

Jammer dat discussies over de AWGB en het al dan niet aanwezige recht van organisaties om een eigen toelatingsbeleid te voeren veelal vanuit een negatieve setting gevoerd wordt. Concreet hebben we het echter over christelijke organisaties die hun identiteit willen behouden. Dat is niet negatief. Het gaat om organisaties die vanuit een eigen opvatting over mens en wereld, vanuit een geloofsovertuiging op een eigen wijze gestalte willen geven aan een maatschappelijke taak, zoals onderwijs. Hun claim op vrijheid is positief. Je wilt als werkenden voor en betrokkenen bij (in dit geval) de school, elkaar kunnen herkennen en erkennen als christen. Als volgers van Christus. En daar op aanspreekbaar willen zijn. Voor die positieve vrijheid zullen we als ChristenUnie blijven strijden in Den Haag. De wet biedt op dit moment gelukkig ook alle ruimte voor identiteitsgebonden personeelsbeleid. We lopen als ChristenUnie niet weg voor discussies hierover. Waar de grenzen liggen, wordt in ons bestel gelukkig niet beslist door een minister van Onderwijs, maar door – naar ik mag aannemen- onafhankelijke commissie (CGB) of de rechter. Dat moeten we maar zo houden ook.

Dat brengt mij tot slot bij nog iets anders. Als christenpoliticus maak ik me graag sterk voor de vrijheid van onderwijs. Ik heb het al vaker gezegd, maar het herhaal het ook hier, mijn inzet daarvoor heeft alleen maar zin als die vrijheid op een goede manier in de schoolpraktijk van alledag wordt ingevuld. Anders gezegd en toegespitst op de Passie in Wierden: als u de ruimte krijgt voor een evangelische school voor voortgezet onderwijs, dan rust op u de grote verantwoordelijkheid in de praktijk aan die gegeven ruimte ook serieus inhoud aan te geven. Die verantwoordelijkheid berust niet alleen bij het schoolbestuur, maar bij iedereen die bij de school betrokken is: leerlingen, ouders, docenten, directie en ondersteunend personeel. Laat uw identiteit meer zijn dan een mooie passage in het schoolboekje of op de website. Wees ook transparant naar uw omgeving. Zeker ook naar degene die sceptisch tegenover uw school staan. Zet de deur en uw ramen wijd open. Laat zien wat u doet.

Weest u met elkaar bewust van de geweldige kansen die u als de Passie met een eigen school in Wierden heeft gekregen. Mogelijk is het na de strijd van de afgelopen jaren een onnodige

aansporing, maar gaat u er met elkaar vol voor om die kansen te benutten. In vertrouwen op en in dienst aan onze goede God, die anno 2008, in een land waarin dat geen vanzelfsprekendheid meer is, reden tot grote dankbaarheid geeft bij de officiële opening van deze school. Hem komt uiteindelijk alle eer toe.